Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 13. decembra 2017 *

„Javni uslužbenci – Osebje EIB – Rok za vložitev tožbe – Razumni rok – Pokojnine – Reforma iz leta 2008 – Pogodbena narava delovnega razmerja – Sorazmernost – Obveznost obrazložitve – Pravna varnost – Odgovornost – Nepremoženjska škoda“

V zadevi T-482/16 RENV,

Oscar Orlando Arango Jaramillo, uslužbenec Evropske investicijske banke, stanujoč v Luxembourgu (Luksemburg), in drugi uslužbenci Evropske investicijske banke, katerih imena so navedena v prilogi,[1] ki jih zastopata C. Cortese in B. Cortese, odvetnika,

tožeče stranke,

proti

Evropski investicijski banki (EIB), ki sta jo sprva zastopala C. Gómez de la Cruz in T. Gilliams, nato T. Gilliams in G. Nuvoli, nazadnje pa T. Gilliams in G. Faedo, agenti, skupaj s P.-E. Partschom, odvetnikom,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 270 PDEU za razglasitev ničnosti odločitev EIB, ki jih vsebujejo plačilni listi tožečih strank za mesec februar 2010, o tem, da se povišajo njihovi pokojninski prispevki, in za naložitev EIB, da plača simboličen euro za nepremoženjsko škodo, ki naj bi jo utrpele tožeče stranke,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Prek (poročevalec), predsednik, E. Buttigieg, sodnik, in M. J. Costeira, sodnica,

sodna tajnica: G. Predonzani, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 5. maja 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

1 Seznam drugih uslužbencev Evropske investicijske banke je priložen samo različici, ki je bila vročena strankam.

Sodbo [2]

1 Ta postopek sledi sodbi z dne 9. julija 2013, Arango Jaramillo in drugi/EIB (T-234/11 P RENV-RX, v nadaljevanju: sodba o pritožbi po preveritvi, EU:T:2013:348), s katero je Splošno sodišče (pritožbeni senat) razveljavilo sklep z dne 4. februarja 2011, Arango Jaramillo in drugi/EIB (F-34/10, v nadaljevanju: razveljavljeni sklep, EU:F:2011:7), in zadevo vrnilo v odločanje Sodišču za uslužbence Evropske unije.

2 Sodba o pritožbi po preveritvi je sledila sodbi z dne 28. februarja 2013, Preveritev Arango Jaramillo in drugi/EIB (C-334/12 RX-II, v nadaljevanju: sodba o preveritvi, EU:C:2013:134), s katero je Sodišče po tem, ko je ugotovilo, da sodba z dne 19. junija 2012, Arango Jaramillo in drugi/EIB (T-234/11 P, v nadaljevanju: preverjena sodba, EU:T:2012:311), katere predmet je pritožba zoper razveljavljeni sklep, posega v doslednost prava Evropske unije, to sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo v razsojanje Splošnemu sodišču.

[…]

I. Postopek na prvi stopnji in razveljavljeni sklep

18 Tožeče stranke so 26. maja 2010 pri Sodišču za uslužbence vložile tožbo, ki je bila vpisana pod opravilno številko F-34/10 in s katero so predlagale, naj se razglasi ničnost njihovih plačilnih listov za februar 2010 v delu, v katerem vsebujejo odločitve EIB o povišanju njihovih pokojninskih prispevkov, in naj se EIB naloži plačilo simboličnega eura za povrnitev njihove nepremoženjske škode.

19 EIB je 20. julija 2010 z ločeno vlogo, naslovljeno na sodno tajništvo Sodišča za uslužbence, uveljavljala ugovor nedopustnosti na podlagi člena 78 Poslovnika tega sodišča in mu predlagala, naj odloči o nedopustnosti tožbe brez vsebinskega odločanja o zadevi.

20 Tožeče stranke so v stališčih o ugovoru nedopustnosti med drugim navedle, da bi glede na posebne okoliščine obravnavanega primera, zlasti glede na to, da ni nobene pisne določbe o roku za vložitev tožbe uslužbencev EIB, stroga uporaba roka treh mesecev in desetih dni za vložitev tožbe po splošnem pravu posegala v njihovo pravico do učinkovitega pravnega sredstva (razveljavljeni sklep, točka 18).

21 Sodišče za uslužbence je z razveljavljenim sklepom, ki ga je sprejelo na podlagi člena 78 Poslovnika Sodišča za uslužbence, ne da bi izvedlo ustni postopek in ne da bi odločanje o ugovoru nedopustnosti pridržalo za končno odločbo, tožbo razglasilo za nedopustno, ker ni bila vložena pravočasno.

22 Kot je razvidno iz točk 15 in 16 razveljavljenega sklepa, je Sodišče za uslužbence ob upoštevanju, prvič, dejstva, da so se zadevni uslužbenci z vsebino svojih plačilnih listov za februar seznanili šele v ponedeljek, 15. februarja 2010, in drugič, desetdnevnega podaljšanja roka zaradi oddaljenosti ugotovilo, da je tem uslužbencem rok za vložitev tožbe potekel v torek, 25. maja 2010.

23 Sodišče za uslužbence pa je v točki 17 navedenega sklepa ugotovilo, da je tožba zadevnih uslužbencev v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence po elektronski pošti prispela šele v noči s torka, 25. maja, na sredo, 26. maja 2010, natančneje 26. maja 2010 ob 0.00.

24 Sodišče za uslužbence je z razveljavljenim sklepom tožbo kot nedopustno zavrglo. V bistvu je presodilo, da je bila tožba zadevnih uslužbencev, ki je v elektronski obliki v sodno tajništvo prispela 26. maja 2010 ob 0.00, prepozna in zato nedopustna, ker se je rok za vložitev iztekel 25. maja 2010. Zavrnilo je trditve navedenih uslužbencev, ki so se nanašale na poseg v njihovo pravico do učinkovitega pravnega sredstva in na obstoj nepredvidenih okoliščin ali višje sile.

2 Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

II. Pritožba pred Splošnim sodiščem

25 Tožeče stranke so 28. aprila 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča na podlagi člena 9 Priloge I k Statutu Sodišča Evropske unije vložile pritožbo zoper razveljavljeni sklep, ki je bila vpisana pod opravilno številko T-234/11 P.

26 S pritožbo so Splošnemu sodišču predlagale, naj ta sklep razveljavi, ugovor nedopustnosti, ki ga je EIB uveljavljala v zadevi F-34/10, zavrne in zadevo vrne v razsojanje Sodišču za uslužbence, da vsebinsko odloči o sporu.

27 Splošno sodišče je po ugotovitvi, da v enem mesecu po obvestilu o koncu pisnega dela postopka stranke niso vložile predloga za razpis obravnave, o sporu odločilo brez ustnega dela postopka.

28 Tožeče stranke so v utemeljitev pritožbe uveljavljale tri pritožbene razloge, prvega primarno, preostala pa podredno. Prvi pritožbeni razlog se je nanašal na napačno uporabo prava pri razlagi pojma „razumni rok“ za vložitev tožbe ter zlasti na kršitev načela sorazmernosti in pravice do učinkovitega sodnega varstva. Drugi pritožbeni razlog se je nanašal na napačno uporabo prava pri razlagi veljavnih postopkovnih pravil, predvsem tistih o obstoju nepredvidenih okoliščin. Tretji pritožbeni razlog se je nanašal na to, da naj bi Sodišče za uslužbence izkrivilo dokaze, ki so mu bili predloženi za dokazovanje obstoja nepredvidenih okoliščin, ter da naj bi bila kršena pravila glede pripravljalnih ukrepov in ukrepov procesnega vodstva na prvi stopnji.

29 Splošno sodišče je s preverjeno sodbo pritožbo zavrnilo, ker so bili pritožbeni razlogi, ki so jih uveljavljale tožeče stranke, delno nedopustni, v preostalem pa neutemeljeni.

30 Ob zavrnitvi prvega pritožbenega razloga, navedenega primarno, je Splošno sodišče presodilo, da je Sodišče za uslužbence v razveljavljenem sklepu za položaj tožečih strank pravilno uporabilo pravilo, v skladu s katerim se po analogiji z rokom za vložitev pritožbe, ki je določen v členu 91(3) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), trimesečni rok, v katerem mora uslužbenec EIB vložiti ničnostno tožbo zoper akt zadnjenavedene, ki posega v njegov položaj, načeloma šteje za razumen (preverjena sodba, točka 27).

31 V isti točki 27 preverjene sodbe je Splošno sodišče iz tega sklepalo „*a contrario* […], da je treba za vsako tožbo uslužbenca EIB, vloženo po izteku trimesečnega roka, podaljšanega za deset dni zaradi oddaljenosti, načeloma šteti, da je vložena v roku, ki ni razumen“. Dodalo je, da je taka razlaga *a contrario* dopustna, „ker samo toga uporaba procesnih pravil, ki določajo prekluzivni rok, omogoča izpolnjevanje zahtev po pravni varnosti in po nujni preprečitvi vsakršne diskriminacije ali vsakršnega arbitrarnega obravnavanja pri izvajanju sodne oblasti“.

32 Splošno sodišče je v točki 30 navedene sodbe zavrnilo trditev zadevnih uslužbencev, da je Sodišče za uslužbence uporabo načela spoštovanja razumnega roka, ki je po naravi prilagodljiv in predmet konkretnega tehtanja zadevnih interesov, nadomestilo s togim in splošnim spoštovanjem natančnega trimesečnega roka. Zlasti je menilo, da se je Sodišče za uslužbence omejilo na uporabo „pravnega pravila […], ki jasno in natančno izhaja iz razlage *a contrario* sodne prakse“ Splošnega sodišča, navedene v točki 27 navedene sodbe, to je pravila, pri katerem gre za posebno uporabo načela spoštovanja razumnega roka v sporih med EIB in njenimi uslužbenci, ki so precej podobni sporom med Unijo ter njenimi uradniki in uslužbenci. Splošno sodišče je dodalo, da „navedeno pravilo, ki se opira na splošno predpostavko, da trimesečni rok načeloma zadostuje za to, da lahko uslužbenci EIB presodijo zakonitost njenih aktov, ki posegajo v njihov položaj, in po potrebi pripravijo svoje tožbe, sodišču Unije, ki ga mora uporabiti, ne nalaga, da upošteva okoliščine posameznega primera, in zlasti ne, da konkretno tehta zadevne interese“.

33 Splošno sodišče se je v točkah od 33 do 35 preverjene sodbe na to razlogovanje v zvezi z določitvijo roka za vložitev tožbe sklicevalo za izključitev upoštevanja domnevnega izpada električne energije, ki naj bi povzročil zamudo pri pošiljanju tožbe, okoliščine, da EIB ni izvajala svoje regulatorne odgovornosti glede določitve natančnega roka za vložitev tožbe, in nekaterih drugih posebnih okoliščin obravnavane zadeve, na katere se sklicujejo zadevni uslužbenci.

34 Splošno sodišče je v točkah od 41 do 43 navedene sodbe prav tako zavrnilo trditve zadevnih uslužbencev glede kršitev načela sorazmernosti in pravice do učinkovitega sodnega varstva.

35 Nazadnje je Splošno sodišče v točkah od 51 do 58 preverjene sodbe zavrnilo pritožbeni razlog zadevnih uslužbencev, ki se je nanašal na to, da Sodišče za uslužbence okoliščin, zaradi katerih je bila njihova tožba vložena prepozno, ni opredelilo kot nepredvidene okoliščine ali višjo silo. V točkah od 59 do 66 iste sodbe je Splošno sodišče prav tako zavrnilo pritožbeni razlog navedenih uslužbencev, ki se je nanašal na izkrivljanje dokazov o obstoju nepredvidenih okoliščin ali višje sile.

III. Preveritev, ki jo je opravilo Sodišče

36 Na predlog prvega generalnega pravobranilca je Sodišče (posebni senat iz člena 123b Poslovnika Sodišča v različici, ki je veljala na dan predloga) z odločbo z dne 12. julija 2012 (C-334/12 RX) odločilo, da je treba opraviti preveritev. V skladu s to odločbo se je preveritev morala nanašati na vprašanji, ali preverjena sodba posega v enotnost ali doslednost prava Unije, ker je Splošno sodišče kot pritožbeno sodišče pojem „razumen rok“ v okviru vložitve ničnostne tožbe uslužbencev EIB zoper akt zadnjenavedene, ki posega v njihov položaj, razlagalo kot rok, katerega prekoračitev povzroči nepravočasnost tožbe in zato njeno nedopustnost, ne da bi bilo sodišču Unije treba upoštevati posebne okoliščine obravnavane zadeve, in ali je ta razlaga pojma „razumen rok“ taka, da posega v pravico do učinkovitega pravnega sredstva, ki je določena v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

37 Sodišče je v sodbi o preveritvi razveljavilo preverjeno sodbo, potem ko je ugotovilo, da ta sodba dejansko posega v doslednost prava Unije, ker je Splošno sodišče kot pritožbeno sodišče pojem „razumen rok“ v okviru vložitve ničnostne tožbe uslužbencev EIB zoper akt zadnjenavedene, ki posega v njihov položaj, razlagalo kot trimesečni rok, katerega prekoračitev samodejno povzroči nepravočasnost tožbe in zato njeno nedopustnost, ne da bi bilo sodišču Unije treba upoštevati okoliščine obravnavane zadeve (sodba o preveritvi, točke 26, 27 in 54).

38 Sodišče je razsodilo tudi, da zadevni uslužbenci svojih pravic, ki se nanašajo na njihove osebne prejemke, zaradi tega izkrivljanja pojma razumnega roka niso mogli braniti z učinkovitim pravnim sredstvom pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v členu 47 Listine o temeljnih pravicah (sodba o preveritvi, točka 45).

39 Ker pa dokončna rešitev vprašanja o dopustnosti tožbe tožečih strank, zlasti vprašanja, ali je bila ta tožba vložena v razumnem roku v smislu sodne prakse, ki je usklajena glede načela pravice do učinkovitega pravnega sredstva, ni izhajalo iz ugotovitev dejanskega stanja, na katerih temelji preverjena sodba, je Sodišče razsodilo, da ne more samo dokončno odločiti o sporu na podlagi člena 62b Statuta Sodišča Evropske unije. Zato je Sodišče odločilo o stroških v zvezi s postopkom preveritve in zadevo vrnilo v odločanje Splošnemu sodišču, da glede na vse okoliščine zadeve presodi razumnost roka, v katerem so tožeče stranke vložile tožbo pri Sodišču za uslužbence (sodba o preveritvi, točke od 56 do 59).

IV. Pritožba pred Splošnim sodiščem po preveritvi

40 V skladu s členom 121a Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 je bila posledica sodbe o preveritvi ponovni začetek pritožbenega postopka pred Splošnim sodiščem.

41 Tožeče stranke so v stališčih glede ugotovitev, ki jih je mogoče glede razrešitve spora izpeljati iz sodbe o preveritvi, zlasti predlagale, naj Splošno sodišče sprejme prvi pritožbeni razlog in na tej podlagi razveljavljeni sklep razveljavi, ker je bila njihova tožba pri Sodišču za uslužbence glede na vse okoliščine zadeve vložena v razumnem roku (sodba o pritožbi po preveritvi, točka 21). EIB je zlasti predlagala, naj Splošno sodišče, primarno, zadevo vrne v razsojanje Sodišču za uslužbence in, podredno, naj po potrditvi, da je bila tožba, ki so jo tožeče stranke vložile pri Sodišču za uslužbence, nepravočasna, ker je bila vložena v roku, ki glede na vse okoliščine zadeve ni razumen, pritožbo zavrne (sodba o pritožbi po preveritvi, točka 20).

42 Splošno sodišče je s sodbo o pritožbi po preveritvi sprejelo prvi del prvega razloga, ki so ga tožeče stranke navedle v utemeljitev pritožbe in ki se nanaša na to, da je Sodišče za uslužbence v razveljavljenem sklepu napačno uporabilo pravo pri razlagi pojma „razumen rok“ za vložitev tožbe na prvi stopnji. Zato je, ne da bi bilo treba odločiti o drugem delu prvega pritožbenega razloga ter o drugem in tretjem pritožbenem razlogu, pritožbenemu predlogu ugodilo in razveljavljeni sklep razveljavilo. Poleg tega je Splošno sodišče – ker je ugotovilo, da o sporu ni mogoče odločiti – zadevo vrnilo v razsojanje Sodišču za uslužbence, da to ponovno odloči o tožbi (sodba o pritožbi po preveritvi, točke 22, 35 in 36).

V. Postopek na prvi stopnji po vrnitvi v razsojanje

43 Sodno tajništvo Sodišča za uslužbence je v skladu s členom 114(1) Poslovnika Sodišča za uslužbence z dopisom z dne 8. avgusta 2013 tožeče stranke povabilo, naj predložijo pisna stališča glede sodbe o pritožbi po preveritvi.

44 Tožeče stranke so 27. septembra 2013 v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence vložile stališča in predlog za prekinitev postopka.

45 Sodno tajništvo Sodišča za uslužbence je z dopisom z dne 3. oktobra 2013 prejem teh stališč potrdilo in tožeče stranke obvestilo, da bo o predlogu za prekinitev odločeno pozneje. Istega dne je ta stališča tožečih strank posredovalo EIB in to obvestilo o roku za predložitev stališč. EIB je stališča predložila 12. novembra 2013.

46 Sodno tajništvo Sodišča za uslužbence je z dopisoma z dne 14. aprila 2014 stranke obvestilo o odločitvi, da odločanje o ugovoru nedopustnosti pridrži za končno odločbo in EIB pozvalo, naj predloži odgovor na tožbo.

47 EIB je 21. maja 2014 vložila odgovor na tožbo.

48 Tožeče stranke so 11. julija 2014 vložile repliko.

49 EIB je 22. avgusta 2014 vložila dupliko.

[…]

51 Postopek pri Sodišču za uslužbence je bil po opredelitvi strank s sklepom z dne 6. februarja 2015, Arango Jaramillo in drugi/EIB (F-34/10 RENV-RX, neobjavljen, EU:F:2015:6), prekinjen do razglasitve končne odločbe Splošnega sodišča v zadevah T-240/14 P, Bodson in drugi/EIB, in T-241/14 P, Bodson in drugi/EIB.

52 Sodno tajništvo Sodišča za uslužbence je z dopisoma z dne 4. marca 2016 stranke obvestilo, da postopek po razglasitvi sodb z dne 26. februarja 2016, Bodson in drugi/EIB (T-241/14 P, EU:T:2016:103), in z dne 26. februarja 2016, Bodson in drugi/EIB (T-240/14 P, EU:T:2016:104), spet teče in jih povabilo, naj predložijo svoja stališča o morebitnih posledicah, ki jih je mogoče izpeljati iz teh sodb.

53 Tožeče stranke so stališča predložile 25. aprila 2016. Sodno tajništvo Sodišča za uslužbence je 1. junija 2016 EIB obvestilo o svoji odločitvi, da se v spis ne vložijo njena stališča, ki jih je predložila prepozno.

[…]

55 V skladu s členom 3 Uredbe (EU, Euratom) 2016/1192 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. julija 2016 o prenosu pristojnosti za odločanje o sporih med Evropsko unijo in njenimi uslužbenci na prvi stopnji na Splošno sodišče (UL 2016, L 200, str. 137) je bila zadeva F-34/10 RENV-RX prenesena na Splošno sodišče v stanju, v kakršnem je bila 31. avgusta 2016. Evidentirana je bila pod številko T-482/16 RENV in dodeljena drugemu senatu.

56 Stranke so na obravnavi 5. maja 2017 podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

VI. Predlogi strank

57 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– ugovor nedopustnosti EIB zavrne;

– podredno, odločanje o ugovoru nedopustnosti pridrži za končno odločbo;

– odločitve EIB, ki jih vsebujejo plačilni listi tožečih strank za mesec februar 2010, o tem, da se povišajo njihovi pokojninski prispevki z zvišanjem, prvič, osnove za izračun navedenega prispevka in, drugič, količnika za izračun, izraženega v odstotkih od navedene plače, od katere je treba plačati prispevek, razglasi za nične;

– EIB naloži, da plača simboličen euro iz naslova odškodnine za nepremoženjsko škodo, ki naj bi jo utrpele tožeče stranke;

– EIB naloži plačilo stroškov.

58 EIB Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– ničnostno tožbo zavrže kot nedopustno;

– podredno, predlog za razglasitev ničnosti zavrne kot neutemeljen;

– odškodninski zahtevek zavrne;

– tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

VII. Pravo

A. Dopustnost tožbe

59 Tožeče stranke trdijo, da je bila tožba ob upoštevanju vseh okoliščin zadeve vložena v razumnem roku. Ta zadeva naj bi bila zapletena in velikega pomena. Poleg tega naj EIB ne bi določila roka za vložitev tožbe. Osebju naj niti ne bi pravilno sporočila besedila o reformi pokojnin. Nazadnje, ravnanje tožečih strank naj ne bi bilo ne nerazumno ne krivdno.

60 EIB tej argumentaciji nasprotuje. Po njenih navedbah zapletenost in pomen te zadeve ne upravičujeta dopustnosti tožbe. Poleg tega naj tožeče stranke ne bi ravnale s potrebno skrbnostjo. Nazadnje, osebje naj bi bilo jasno in natančno obveščeno o reformi, preden je ta začela veljati.

61 Opozoriti je treba, da nobeno besedilo prava Unije ne vsebuje navedb o roku za vložitev tožbe, ki velja za spore med EIB in njenimi uslužbenci. Člen 41 pravilnika za uslužbence tako ne določa roka za vložitev tožbe, ampak je v njem navedena samo pristojnost sodišča Unije za odločanje o sporih med EIB in njenimi uslužbenci.

62 Zaradi uskladitve med pravico do učinkovitega sodnega varstva, ki je splošno načelo prava Unije in v skladu s katero mora imeti zainteresirana oseba na voljo zadosten rok za presojo zakonitosti akta, ki posega v njen položaj, in po potrebi za pripravo tožbe, na eni strani ter zahtevo po pravni varnosti, v skladu s katero morajo akti, ki so jih sprejeli organi Unije, po preteku določenega roka postati dokončni, na drugi strani, pa je treba te spore sodišču Unije predložiti v razumnem roku (glej sklep z dne 6. decembra 2002, D/EIB, T-275/02 R, EU:T:2002:306, točki 31 in 32 ter navedena sodna praksa).

63 Zato je treba proučiti, ali je mogoče šteti, da je bila ta tožba vložena v razumnem roku.

64 V skladu s sodno prakso je treba „razumnost“ roka vedno presojati glede na vse posebne okoliščine vsake zadeve ter zlasti glede na pomen spora za zadevno osebo, zapletenost zadeve in ravnanje vpletenih strank (glej sodbo o preveritvi, točka 28 in navedena sodna praksa). Iz tega izhaja, da vnaprej določenega obdobja ni mogoče šteti na splošno za razumen rok (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 12. maja 2010, Bui Van/Komisija, T-491/08 P, EU:T:2010:191, točka 62).

65 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je iz sodne prakse razvidno, da čeprav se trimesečni rok iz člena 91(3) Kadrovskih predpisov uporablja samo za spore med institucijami Unije ter njihovimi uradniki in uslužbenci, in ne za povsem notranje spore med EIB in njenimi uslužbenci, zlasti tiste, s katerimi ti predlagajo razglasitev ničnosti aktov, ki posegajo v njihov položaj, je ta rok upoštevna referenca, saj so prvonavedeni spori po naravi podobni drugonavedenim in so oboji predmet sodnega nadzora na podlagi člena 270 PDEU (sodba z dne 23. februarja 2001, De Nicola/EIB, T-7/98, T-208/98 in T-109/99, EU:T:2001:69, točka 100).

66 Ob upoštevanju pojma razumnega roka, kot je naveden v točki 64 zgoraj, pa navedenega trimesečnega roka iz člena 91(3) Kadrovskih predpisov ni mogoče po analogiji uporabiti kot prekluzivni rok za uslužbence EIB, kadar ti vložijo ničnostno tožbo zoper akt zadnjenavedene, ki posega v njihov položaj (sodba o preveritvi, točka 39).

67 V obravnavanem primeru med strankami ni sporno, da je začel rok za vložitev tožbe zoper izpodbijane odločitve, ki jih vsebujejo plačilni listi za mesec februar 2010, teči v ponedeljek, 15. februarja 2010, torej prvi delovni dan po tem, ko so bili navedeni listi vneseni v informacijski sistem EIB Peoplesoft, to je v soboto, 13. februarja 2010. Po navedbah tožečih strank so se lahko te z vsebino svojih plačilnih listov za mesec februar 2010 seznanile 15. februarja 2010.

68 Tožba tožečih strank v tem postopku je v nabiralnik sodnega tajništva Sodišča za uslužbence po elektronski poti prispela 26. maja 2010 ob 0.00, to je tri mesece in enajst dni od dneva, ko so se tožeče stranke lahko seznanile z navedenimi plačilnimi listi.

69 Glede okoliščin te zadeve, ki jih je treba upoštevati pri proučitvi, ali je bila ta tožba vročena v razumnem roku, je treba na prvem mestu opozoriti, da tožeče stranke izpodbijajo odločitve, ki jih vsebujejo njihovi plačilni listi za mesec februar 2010, ter uveljavljajo ugovor nezakonitosti prehodnega pravilnika in memoranduma o soglasju. Pravna vprašanja iz te tožbe se torej ne nanašajo le na pravice in obveznosti tožečih strank, temveč tudi, širše, na uvedbo in način izvajanja reforme pokojninskega sistema EIB, kar ima lahko pomembne posledice za financiranje in delovanje navedenega pokojninskega sistema. Ker se poleg tega zadeva nanaša na več vidikov reforme pokojninskega načrta EIB, je precej zapletena.

70 Na drugem mestu je – kot je Sodišče za uslužbence ugotovilo v razveljavljenem sklepu (točke 12, 17 in 21) – iz spisa razvidno, da je bila tožba po elektronski poti poslana 25. maja 2010 ob 23.59 in je na elektronski naslov sodnega tajništva Sodišča za uslužbence prispela 26. maja 2010 ob 0.00 ter da so bile tožeče stranke ob njeni vložitvi seznanjene s sodno prakso, navedeno v točki 65 zgoraj. Poleg tega so tožeče stranke po tem, ko so prejele obvestilo sodnega tajništva Sodišča za uslužbence o vpisu te zadeve v register in ugotovile, da je bil v tem obvestilu kot datum vložitve naveden 26. maj 2010, sodno tajništvo Sodišča za uslužbence prosile, naj ta datum nadomesti s 25. majem 2010, kar kaže voljo tožečih strank, da bi bila njihova tožba vložena v roku, za katerega so menile, da se v skladu z navedeno sodno prakso „šteje za razumen“.

71 Ob upoštevanju posebnih okoliščin obravnavane zadeve, navedenih v predhodnih točkah, in sodne prakse, s katero je v korist tožečih strank vzpostavljena močna domneva razumnosti okvirnega trimesečnega roka za vložitev tožbe (glej v tem smislu stališče generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi Preveritev Arango Jaramillo in drugi/EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2012:733, točka 49; sodbo z dne 23. februarja 2001, De Nicola/EIB, T-7/98, T-208/98 in T-109/99, EU:T:2001:69, točki 101 in 107, in sklep z dne 6. decembra 2002, D/EIB, T-275/02 R, EU:T:2002:306, točka 33; glej tudi točko 65 zgoraj), podaljšanega za deset dni zaradi oddaljenosti, je treba za tožbo tožečih strank v obravnavanem primeru, ki je bila vložena v roku treh mesecev in enajst dni, šteti, da je bila vložena v razumnem roku.

72 V zvezi s tem je treba navesti, da trimesečnega roka za vložitev tožbe, kot je razviden iz sodne prakse, navedene v točki 65 te sodbe, podaljšan za deset dni zaradi oddaljenosti, v obravnavanem primeru ni mogoče uporabiti kot prekluziven rok, ampak samo kot „upoštevno referenco“. Ugotoviti je treba še, da EIB ne podaja nobenega argumenta, da bi dokazala, da enodnevna zamuda pri tem roku (ali celo nekaj sekund v noči s 25. na 26. maj 2010) zadošča, da ta rok ne bi bil več „razumen“, v smislu, da bi ta razlika lahko dejansko ogrožala zahtevo pravne varnosti, v skladu s katero morajo akti, ki jih sprejmejo organi Unije, po izteku določenega roka postati dokončni.

73 EIB pa v zvezi s tem zatrjuje, da bi moralo biti vsako prekoračenje trimesečnega roka utemeljeno, da merili pomena in zapletenosti te zadeve govorita v prid uporabi roka „največ“ treh mesecev in desetih dni za obravnavani primer, da tožeče stranke niso utemeljile uporabe roka, ki je daljši od navedenega, in da bi v obravnavanem primeru uporaba takega roka treh mesecev in desetih dni tožečim strankam omogočala, da ustrezno pripravijo svojo tožbo brez posega v njihovo pravico do učinkovitega pravnega sredstva. Glede na preudarke, navedene v prejšnjih točkah, je treba te argumente zavrniti.

74 Ob upoštevanju vsega zgoraj navedenega je treba ugotoviti, da je tožba dopustna.

[…]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Oscarju Orlandu Arangu Jaramillu in drugim uslužbencem Evropske investicijske banke (EIB), katerih imena so navedena v prilogi, se naloži plačilo stroškov tega postopka.**

3. **EIB se naloži plačilo stroškov, ki so nastali v zadevah F-34/10, T-234/11 P in T-234/11 P RENV-RX.**

Prek Buttigieg Costeira

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 13. decembra 2017.

Podpisi